

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 22Ek/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119219249
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119219249.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci maloletého oprávneného: Y. W., nar. XX.XX.XXXX zast. zákonným zástupcom (matkou): O. W., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom L. XX, XXX XX S. - Q. C. A. v konaní zast.: C&T Advokáti, s.r.o., so sídlom Fedinova 3b, 851 01 Bratislava, IČO: 51 284 961 proti povinnému: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX, XXX XX S. - Q. C. A. v konaní zast.: Consilior Juris, s.r.o., so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 231 157, o vymoženie peňažnej pohľadávky na zameškanom výživnom vo výške 900,- Eur, bežnom výživnom vo výške 450,- Eur mesačne od 1.2.2019 a trov exekúcie o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/193/2019 zo dňa 24. júla 2019, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť maloletého oprávneného **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 24.7.2019 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 22Ek/193/2019, ktorým exekúciu v časti zameškaného výživného vo výške 900,- Eur ako aj v časti bežného výživného vo výške 450,- Eur mesačne od 01.02.2019 podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil, súčasne maloletému oprávnenému nárok na náhradu trov exekúcie voči povinnému nepriznal a zároveň súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 61k ods. 1 písm. d), § 61l ods. 3 veta prvá, § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 65 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o rodine"). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Ďalej uviedla, že účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného, pričom sa uskutočňuje za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, avšak sa dobrovoľne nespĺnil. Súčasne uviedla, že exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Rovnako uviedla, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal. Tiež uviedla, že súd môže prihliadnuť len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Súčasne ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. V danej veci súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého tiež vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Rovnako povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti

bránia. Ďalej s poukazom na ustanovenia zákona o rodine uviedla, že sústavná a dôsledná starostlivosť o výživu dieťaťa je súčasťou rodičovských práva povinností, pričom všeobecná úprava rodičovských práv a povinností pre prípad, že rodičia spolu nežijú je obsiahnutá v § 36 ods. 1 zákona o rodine. V zmysle tejto právnej úpravy ak sa rodičia nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práva povinností. Tiež uviedla, že ust. § 65 je vo vzťahu k § 36 ods. 1 špeciálnou právnou úpravou, v zmysle ktorej súd musí rozhodnúť o výžive, ak rodičia spolu nežijú. Súčasne uviedla, že dohoda je možná v rámci súdneho konania. Spomenuté ustanovenie pokrýva všetky prípady, keď rodičia spolu nežijú, a to či už počas manželstva, alebo mimo neho. Síce zákon neobsahuje legálnu definíciu slovného spojenia „nežijú spolu“, avšak aplikačná prax sa jednoznačne priklonila k záveru, že ho nemožno obmedzovať na spoločné bývanie manželov. Zároveň uviedla, že rodičia môžu mať z rozličných dôvodov (v súčasnosti je to časté z dôvodu výkonu práce, nedostatku prostriedkov na zabezpečenie bývania a pod.) oddelené bývanie, žijú však spolu v požadovanom zmysle. Naopak skutočnosť, že spolu bývajú, nemusí znamenať, že rodičia dieťaťa spolu žijú. V tomto smere upresnila, že už môže ísť o rozvrátený vzťah (resp. nikdy medzi rodičmi nebol partnerský vzťah), rodičia už môžu mať iných partnerov, nekomunikujú spolu, keďže nie je v ich silách vyriešiť otázku bývania. Ďalej uviedla, že určitou pomôckou môžu byť ustanovenia o povinnosti manželov žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Súčasne uviedla, že rodičom, ktorí nie sú manželmi, takéto povinnosti nemožno uložiť, z týchto ustanovení však možno vyvodiť obsahovú náplň spojenia žiť spolu. Tiež uviedla, že nesporné sú prípady, keď rodičia dieťaťa spoločne trvale nežijú a ani v budúcnosti neuvažujú o spoločnom živí. Pod toto ustanovenie naopak nemožno zahrnúť prípady prechodného odlúčenia legitímne vyvolaného dôvodom, ktorý nespočíva v úmysle nežiť spolu (napr. zdravotným stavom, výkonom práce a pod.). Nakoniec uzavrela, že v prípade, ak rodičia žili spolu je potrebné posúdiť, či už spolu nežijú z uvedených hľadísk, súd bude preto skúmať trvalosť rozvratu ich vzťahu, či spolu hospodária, či plánujú spoločné záležitosti, či spoločne vedú domácnosť, či spolu intímne žijú.

3. V danej veci mal súd konajúcí prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. č.k. 13P/73/2012-59 zo dňa 28.06.2012 vykonateľným dňa 31.08.2012 bolo manželstvo matky maloletého dieťaťa a povinného rozvedené, pričom zároveň rozhodol o zverení maloletého na čas po rozvode do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov a zaviazal otca (povinného), aby platil na výživu maloletého sumou 450,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Rovnako mal za preukázané, že situácia sa zmenila, keď rodičia maloletého po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva obnovili spolužitie minimálne do januára 2016. Uvedená zmena vyplýva jednak z odôvodnenia rozsudku 25P/103/2017 zo dňa 07.12.2018, v ktorom vecne a mieste príslušný súd jasne skonštatoval skutočnosť, že rozsudok o rozvode manželstva sp. zn. 13P/73/2012-59 stratil v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností účinnosť obnovením spolužitia rodičov a súd sa v konaní sp. zn. 25P/103/2017 zaoberal nanovo úpravou práva povinností rodičov k maloletému oprávnenému. Súčasne uviedla, že jednou z významných rodičovských povinností je samozrejme aj vyživovacia povinnosť rodiča k dieťaťu, o ktorej bolo v novom konaní rozhodnuté, na novej procesnej situácii nič nemení ani odvolanie proti predmetnému rozsudku podané matkou maloletého dieťaťa. Ďalej uviedla, že podľa komentára k Exekučnému poriadku, EUROUNION spol. s.r.o. 2009, str. 2002 cit: „neúčinnosťou sa rozumie stav, keď rozhodnutie síce formálne existuje (nebolo zrušené), ale so zreteľom na existenciu právneho stavu stráca právnou účinnosť zo zákona, alebo v dôsledku iného rozhodnutia. Bude tomu napríklad vtedy, ak rozhodnutie súdu vydané podľa § 65 zákona o rodine stráca účinnosť, ak manželia/rodičia obnovili spolužitie.“ Aplikáciou vyššie uvedeného na zistený skutkový stav vyššia súdna úradníčka skonštatovala, že obnovením relevantného spolužitia matky mal. oprávneného a povinného v spoločnej domácnosti stratil rozsudok sp. zn. 13P/73/2012-59 v časti výkonu rodičovských práva povinností svoju účinnosť, hoci formálne doposiaľ existuje, a tým sa naplnil zákonný dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko tu existuje iná okolnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Obnovené relevantné spolužitie bývalých manželov preukázateľne existovalo taktiež podľa odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 57Em/3/2018 minimálne do januára 2016, pričom manželstvo bolo rozvedené v roku 2012. Námietku matky maloletého oprávneného, že judikát NS SR sp. zn. 3Cdo 306/2009 citovaný povinným rieši inú procesnú situáciu a rozhodnutie 25P/103/2017 zo dňa 07.12.2018 sa oň opiera. Ale naproti tomu znenie tohto judikátu cituje uznesenie 57Em/3/2018, ktorým bol zamietnutý návrh matky maloletého na výkon rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 13P/73/2012-59. Rovnako uviedla, že je pravdou, že judikát NS SR rieši inú procesnú situáciu, avšak tento je v exekučnej praxi často využívaný najmä vzhľadom na princíp v ňom obsiahnutý, ktorý však nebol dostatočne pochopený. V zmysle tohto judikátu nielen rozvod manželstva, ale aj reálna,

resp. opačná životná situácia (obnovenie spolužitia manželov) je dôvodom na novú úpravu rodičovských práva povinností podľa § 65 zákona o rodine, vrátane povinnosti vyživovacej. Ďalej uviedla, že v praxi má táto okolnosť význam práve v rámci výkonu rozhodnutia o určení výživného a je zrejmé, že už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie táto okolnosť existovala a matke mal. oprávneného mala byť známa. Tiež uviedla, že exekučnému súdu v danom konaní prislúcha hodnotiť len existenciu zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pričom ostatné okolnosti konfliktu medzi matkou mal. oprávneného a povinným, ktorý vyústil do nepochybne zložitej životnej situácie bude posudzovať odvolací súd v základnom konaní. Pričom naplnenie zákonného dôvodu na zastavenie exekúcie zameškaného výživného je z predložených dôkazov zrejmý a bolo by preto vyššej súdnej úradníčke absurdné, aby by naďalej pokračovala exekúcia na výživné pre maloletého na základe exekučného titulu, ktorý stratil účinnosť a teda nevyvoláva v časti výkonu rodičovských práva povinností (aj vyživovacej povinnosti) žiadne právne účinky, tzn. doložka právoplatnosti a vykonateľnosti na ňom vyznačená je z pohľadu prebiehajúceho exekučného konania právne irelevantná, a maloletý bol v novom konaní aj vzhľadom na opustenie spoločnej domácnosti matkou zverený do výlučnej starostlivosti otca (povinného). Rodinné vzťahy sú veľmi dynamické, a nech by odvolací súd akýmkoľvek spôsobom rozhodol o odvolaniach matky maloletého proti rozsudku OS Bratislava IV, sp. zn. 25P/103/2017 a proti uzneseniu OS Bratislava IV., sp. zn. 57Em/3/2018, nemalo by to vplyv na prebiehajúcu exekúciu, ktorá stratila okamihom obnovenia relevantného spolužitia v tomto prípade bývalých manželov svoje opodstatnenie. A vzhľadom na uvedené skutočnosti, dospel súd konajúci prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky k záveru, že existuje iná skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu - strata účinnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 13P/73/2012-59 zo dňa 28.06.2012, a preto v súlade s citovaným ustanovením § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku exekúciu zastavil. A následne výrokom II. maloletému oprávnenému nárok na náhradu trov exekúcie voči povinnému nepriznal, nakoľko v tomto exekučnom konaní prichádza do úvahy procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie z dôvodu straty účinnosti exekučného titulu, ktorá mohla a mala byť oprávnenému známa už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie. A súčasne výrokom III. súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal, nakoľko si ich tento na základe výzvy súdu v stanovenej lehote neuplatnil.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote maloletý oprávnený zastúpený matkou prostredníctvom jeho právneho zástupcu sťažnosť, nakoľko považuje napádané uznesenie za nesprávne, nezákonné, zmatečné a predčasné. A nakoľko má za to, že dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 Exekučného poriadku neexistujú, pričom navrhuje, aby sudca Okresného súdu Banská Bystrica vydal uznesenie, ktorým zmení uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/193/2019 zo dňa 24.07.2019 tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietne. Eventuálne navrhuje, aby sudca Okresného súdu Banská Bystrica vydal uznesenie, ktorým uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Ek/193/2019 zo dňa 24.07.2019 zruší a vec vráti vyššiemu súdnemu úradníkovi na opätovné rozhodnutie vo veci.

5. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že nedostatok dôvodov, predčasnosť uznesenia ako aj argumentácie VSÚ vidí v skutočnosti, že VSÚ nepovažuje za podstatné, že voči rozsudku sp. zn. 25P/103/2017-658 podala matka odvolanie, vrátane výroku I. o zverení oprávneného do starostlivosti povinného, výroku III. o určení výživného, ako aj výrokmi IV. až VI. a výrokmi VIII až XII. Rozsudku sp. zn. 25P/103/2017-658, pričom tento rozsudok tak nenadobudol právoplatnosť. Ďalej uviedol, že hoci VSÚ cituje odôvodnenie neprávoplatného rozsudku a tvrdí, že podľa Okresného súdu Bratislava IV. sa stal pôvodný rozsudok sp. zn. 13P/73/2012-59 neúčinným, z odôvodnenia rozsudku je podľa sťažovateľa zrejmé, že 1. vo vzťahu k údajnej neúčinnosti rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59 hovorí Okresný súd Bratislava IV. iba o neúčinnosti vo vzťahu k výkonu striedavej starostlivosti, nie samotného výživného, 2. Okresný súd Bratislava IV nikde neudáva, že do právoplatnosti jeho rozsudku je povinný oprávnený ignorovať právoplatný rozsudok sp. zn. 13P/73/2012-59; 3. Okresný súd Bratislava IV nikde necituje údajne súvisiaci judikát Najvyššieho súdu SR so. Zn. 3Cdo/306/2009 zo dňa 14.01.2010 hoci aj v konaní sp. zn. 25P/103/2017 ho povinný súdu predkladal ako relevantný. Zároveň čo sa týka predbežnej vykonateľnosti, v zmysle § 100 CMP v spojení s § 110 CMP, predbežne vykonateľné sú podľa § 44 CMP rozsudky len v časti o výživnom, pričom v danom prípade podľa sťažovateľa prichádza do úvahy len predbežná vykonateľnosť výroku III. rozsudku 25P/103/2017-658 v časti určenia výživného, ktoré má byť hradené matkou. Naopak podľa tvrdenia sťažovateľa, predbežná vykonateľnosť rozsudku 25P/103/2017-658 zrušujúca exekučný titul (výživné určené rozsudkom sp. zn. 13P/73/201-59) v predmetnom exekučnom konaní do úvahy prichádzať nemôže. Tiež uviedol, že sťažovateľ má za to,

že pokiaľ existuje právna polemika o tom, ktoré z rozhodnutí sa má vo vzťahu k výživnému uplatniť, majú sa v pochybnostiach uplatniť ako vykonateľné obe rozhodnutia. Zároveň uviedol, že nie je možné uplatniť výlučne neprávoplatný rozsudok sp. zn. 25P/103/2017-685 na úkor právoplatného rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59. Inými slovami, podľa sťažovateľa obaja rodičia majú pri pochybnostiach povinnosť hradiť výživné, a to do právoplatného a vykonateľného rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59 vo výške 450,- Eur mesačne a matka vo výške 50,- Eur mesačne v zmysle neprávoplatného, avšak vo vzťahu k výživnému predbežne vykonateľnému rozsudku sp. zn. 25P/103/2017-658. Na tomto mieste sťažovateľ prostredníctvom jeho právneho zástupcu dodáva, že matka, zákonná zástupkyňa oprávneného, si svoju vyživovaciu povinnosť vo výške 50,- mesačne plní, a to aj napriek tomu, že povinný odmieta oprávneného matke odovzdať hoci oprávnený prejaví o stretnutie s matkou záujem. Ďalej uviedol, že povinný si svoju vyživovaciu povinnosť, prirodzene, neplní. Zároveň na doplnenie dodal, že matka podala opravný prostriedok aj voči uzneseniu sp. zn. 57Em/3/2018-111, ktoré taktiež nie je právoplatné. Citácia rozhodnutí prvoinštančného súdu Bratislava IV. je tak podľa sťažovateľa nenáležitá a právne irelevantná. Sťažovateľ tiež považuje za nenáležité, keď VSÚ v uznesení uvádza, že „z predložených dôkazov je zrejmé a bolo by absurdné, aby naďalej pokračovala exekúcia na výživné pre maloletého na základe exekučného titulu, ktorý stratil účinnosť.“ Sťažovateľ v tejto súvislosti opätovne podčiarkol, že rozsudok sp. zn. 25P/103/2017-658 nie je právoplatný a matka vykonáva starostlivosť o maloletého vždy, keď jej to povinný umožní. Absolútnu zmatečnosť tiež vidí sťažovateľ v závere 11 ods. napadnutého uznesenia. Zároveň uviedol, že ani povinný, ako ani VSÚ nepredložili alebo nepoukázali na jeden dôkaz (dokonca tak podľa sťažovateľa ani netvrdenia), ktorý by preukazoval, že by bola k 29.01.2019 obnovená spoločná domácnosť. Sťažovateľ súčasne upozorňuje, že v prípade, ak by odvolací súd zrušil rozsudok sp. zn. 25P/103/2017-658, je zrejme nespochybniteľné, že by exekúcia v prípade neplnenia výživného povinným musela pokračovať a prebehnúť, pretože ku dňu začatia exekúcie rodičia neobnovili spolužitie a neexistoval by teda iný titul, ako rozsudok sp. zn. 13P/73/2012-59, ktorý určuje povinnosť hradiť výživné 450,- Eur mesačne a upravuje starostlivosť o oprávneného. Sťažovateľ VSÚ prebral argumentáciu povinného, ktorý argumentoval skutočnosťou, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, a to zdieľanie spoločnej domácnosti matkou oprávneného s povinným. Ako už bolo vyššie uvedené a ako aj bolo uvedené vo vyjadrení oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, okolnosti uvádzané povinným (a VSÚ), ktoré mali spôsobiť zánik vymáhaného nároku sa opäť zmenili a ani ku dňu začatia exekúcie a ani v súčasnosti rodičia už spoločnú domácnosť nezdieľajú, takže predmetný dôvod zastavenia exekučného konania neexistoval a neexistuje. Judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/306/2009 zo dňa 14.01.2010 je podľa oprávneného v rozpore s názorom VSÚ a vo vzťahu k prejednáwanej veci je irelevantný. Najvyšší súd ako súd dovolací totiž v danej veci konštatoval, že Krajský súd v Košiciach rozhodol správne, keď odmietol odvolanie otca voči rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým rozhodol o právach a povinnostiach rodičov do času rozvodu. Po podaní odvolania otcom voči rozsudku, ktorým rozhodol súd o právach a povinnostiach rodičov do času rozvodu, totiž prvoinštančný súd v inom konaní rozhodol o rozvode rodičov a o ich právach a povinnostiach vo vzťahu k maloletým deťom po rozvode. Pôvodné rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým rozhodol súd o právach a povinnostiach rodičov do času rozvodu a ktoré otec odvolaním napádal sa tak stalo neúčinným. V danom prípade teda v žiadnom prípade nešlo o návrat rodičov do spoločnej domácnosti a tým pádom spôsobenie neúčinnosti niektorého zo skorších rozhodnutí súdu. Hoci dovolací súd v citovanom rozhodnutí odkazuje na rozhodnutia R31/1968 a R8/1982, dané prípady boli v skutkovom základe opätovne celkom iné ako je tomu v prípade oprávneného, matky a povinného.

V prejednávaných prípadoch totiž išlo o trvalé obnovenie spolužitia rodičov, resp. o rozhodovanie o úprave práv a povinností rodičov v čase, keď obnovili spolužitie. Sám povinný však vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie priznal, že spolužitie rodičov po jeho obnovení opätovne zaniklo a až následne povinný inicioval konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému vedené pred Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 25P/103/2017. V tomto smere nie je ani relevantná argumentácia VSÚ o tom, že predmetný judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/306/2009 treba extenzívne vykladať v tom zmysle, že okrem rozvodu manželstva spôsobí faktický zánik exekučného titulu (v tomto prípade rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59) aj obnovenie spolužitia, keďže pre exekučný súd je závažný stav ku dňu začatia exekúcie - ako už bolo vyššie uvedené, dávno (3 roky) pred začatím exekúcie, spolužitie matky a povinného bolo ukončené, pričom je vôbec otázne, či možno označiť „spolužitie“ matky s povinným za skutočné spolužitie s naplnením materiálnych znakov. Sám VSÚ v ods. 9 uznesenia hovorí o tom, že „Zákon neobsahuje legálnu definíciu slovného spojenia "nežijú spolu". Aplikčná prax sa jednoznačne priklonila k záveru, že ho nemožno obmedzovať na spoločné bývanie rodičov. Rodičia môžu mať z rozličných dôvodov (v súčasnosti je to časté z dôvodu výkonu práce, nedostatku prostriedkov na zabezpečenie spoločného

bývania a pod.) oddelené bývanie, žijú však spolu v požadovanom zmysle. Naopak, skutočnosť, že spolu bývajú, nemusí znamenať, že rodičia dieťaťa spolu žijú. (...). Rodičom, ktorí nie sú manželmi, takéto povinnosti nemožno uložiť, z týchto ustanovení však možno vyvodiť obsahovú náplň spojenia žiť spolu.", avšak to, či matka a povinný aj spolu v rokoch 2012 až 2016 materiálne žili a naplnili tým definíciu (obnoveného) spolužitia, ktorý má zakladať zánik rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59 ako exekučného titulu VSÚ nijako neskúmal. V tejto súvislosti oprávnený predkladá výpisy z účtov matky za obdobie rokov 2015 až 2016, z ktorých jednoznačne vyplýva, že povinný napriek svojmu tvrdeniu o obnovení spoločného života a neúčinnosti rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59 hradil na oprávneného výživné vo výške 450€ mesačne. Povinný tak robil síce predovšetkým nepravidelne podľa svojej vôle, ale eventuálne celé výživné doplatil. Povinný hradil napr. v r. 2015 výživné v januári a dva krát v decembri, teda celkovo 3 krát za rok 2015. Následne však v januári 2016 hradil výživné tri krát, vo februári 2016 štyrikrát (!) a do konca roka 2016 pravidelne v mesačných intervaloch. Na všetkých uvedených platbách je v príkaze jasne uvedené „výživné Ivanko“. Nedoplatky na výživnom za minulé obdobie ďalej uhrádzal platbami navyše vo výške 1000€, 500€, resp. 550€, konkrétne 1x 1000€ v júli, 1x500€ a 1x550€ v auguste a po 2x500€ v septembri, októbri, novembri a decembri 2016. Pre vylúčenie pochybností súdu matka uvádza, že povinný hradil výživné aj počas rokov 2012-2014, nechcela však zbytočne zahliť súd výpismi zo svojho účtu, keďže predpokladá, že povinný toto je tvrdenie nepopiera a nepoprie. Pokiaľ by tak urobil, matka je kedykoľvek pripravená poskytnúť výpis zo svojho účtu aj za roky 2012 až 2014. Vyššie uvedené jednoznačne preukazuje to, že nárok oprávneného na výživné na podklade rozsudku sp. zn. 13P/73/2012-59 je podľa sťažovateľa oprávnený.

6. K sťažnosti maloletého oprávneného sa podaním doručeným súdu dňa 13.09.2019 vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu aj povinný, ktorý uviedol, že s tvrdeniami oprávneného uvedenými v sťažnosti zo dňa 05.08.2019 nesúhlasí v celom rozsahu a vzhľadom na nižšie uvedené ich považuje za irelevantné, ničím relevantným nepodložené a zavádzajúce, ktorých cieľom je len dosiahnutie šikanózneho výkonu už neúčinného exekučného titulu. Tvrdenia oprávneného, že uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, č.k.: 22Ek/193/2019, zo dňa 24.07.2019 je zmätočné a neurčité považujeme za irelevantné a špekulatívne. Povinný súhlasí s právnym názorom Okresného súdu Banská Bystrica uvedeným najmä v odseku 11. napadnutého uznesenia, pričom má za to, že súd dostatočne skutkovo aj právne odôvodnil svoje rozhodnutie o zastavení exekučného konania pod sp. zn.: 22Ek/193/2019. Sme toho názoru, že oprávnený nesprávne právne posúdil skutkový stav danej veci. Ako uvádzame v našom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 27.03.2019 povinný a matka oprávneného po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k.: 13P/73/2012-59, zo dňa 28.06.2012 obnovili spolužitie a začali zdieľať spoločnú domácnosť, na čo poukazuje aj odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k.: 25P/103/2017-658, zo dňa 07.12.2018. Rovnako považujeme za irelevantné a zavádzajúce vyjadrenia oprávneného, že sme ničím nepreukázali obnovu spolužitia povinného a matky oprávneného, nakoľko Okresný súd Bratislava IV v odôvodnení rozsudku, č.k.: 25P/103/2017-658, zo dňa 07.12.2018 konštatuje, že má za preukázané, že povinný a matka oprávneného po rozvoze manželstva obnovili spolužitie. S predmetnou obnovou spolužitia spojenou s obnovou osobnej starostlivosti o maloletého sa spája neúčinnosť pôvodného rozhodnutia o rozvoze manželstva v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností a z tohto dôvodu aj Okresný súd Bratislava IV v konaní pod sp. zn.: 25P/103/2017 konanie o návrhoch rodičov oprávneného vyhodnotil ako nové konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností. Medzi rodičovské práva a povinnosti okrem iného patrí aj povinnosť rodiča podieľať sa na výžive svojho maloletého dieťaťa, preto tvrdenia oprávneného, že rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k.: 13P/73/2012-59, zo dňa 28.06.2012 je naďalej v časti výživného účinný považujeme za nesprávne a právne neudržateľné. Vzhľadom na uvedené je teda zrejmé, že aj keď povinný naďalej uhrádzal matke oprávneného výživné na oprávneného k jej rukám, bolo to tak výlučne len na základe dohody rodičov maloletého, t.j. povinného a matky oprávneného. Matka oprávneného v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, resp. v čase po obnove spolužitia v spoločnej domácnosti s povinným, už nedisponovala žiadnym účinným exekučným titulom, nakoľko rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k.: 13P/73/2012-59, zo dňa 28.06.2012 vzhľadom na uvedené bol právoplatný a účinný len v časti výroku, ktorým súd rozvádza manželstvo povinného a matky oprávneného. A preto s tvrdeniami oprávneného uvedenými v sťažnosti zo dňa 05.08.2019 nesúhlasíme v celom rozsahu a vzhľadom na vyššie uvedené ich považujeme za irelevantné, ničím relevantným nepodložené a zavádzajúce, ktorých cieľom je len dosiahnutie šikanózneho výkonu už neúčinného exekučného titulu. Vzhľadom na uvedené žiada povinný Okresný súd Banská Bystrica, aby uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, č.k.: 22Ek/193/2019, zo dňa 24.07.2019 potvrdil a priznal povinnému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Dňa 29.05.2020 bol súdu doručený Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 20CoP/55/2019-793 zo dňa 11.09.2019, ktorým odvolací súdu rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7.12.2018, č.k. 25P/103/2017-658, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zveril maloletého do osobnej starostlivosti otca, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil matke povinnosť prispievať na výživu maloletého výživným vo výške 50,- Eur mesačne, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie upravil styk matky s maloletým, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh matky a vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 13P/73/201259 zo dňa 28.06.2012 v časti úpravy rodičovských práv a povinnosť voči maloletému potvrdil. Zároveň žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

12. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

13. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14. Preskúmaním podanej sťažnosti maloletého oprávneného súd zistil, že táto bola zaslaná do elektronickej schránky súdu dňa 05.08.2019 a smeruje voči rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo právnomu zástupcovi maloletého oprávneného doručené do elektronickej schránky dňa 31.07.2019, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

15. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti maloletého oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť maloletého oprávneného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

16. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 29.01.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 13P/73/2012-59 zo dňa 28.06.2012, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 31.08.2012, dňa 15.02.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Miroslavovi Pinterovi (257EX 56/2019). Dňa 27.03.2019 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho spolu s vyjadrením zákonnej zástupkyne maloletého oprávneného postúpila súdu. Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

17. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

18. Sudca po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky dospel k záveru, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobila aj správny právny záver a svoje rozhodnutie správne odôvodnila. Sudca sa preto v danej veci v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, pričom však vzhľadom na námietky sťažovateľa ohľadne zistenia skutkového stavu uvádza, že vyššia súdna úradníčka v predmetnej veci vykonala potrebné dokazovanie, a to najmä oboznámením sa s obsahom rozsudku Okresného súdu

Bratislava IV, č.k. 25P/103/2017-658 zo dňa 7.12.2018, v zmysle ktorého bolo jednoznačne preukázané obnovenie spolužitia rodičov maloletého oprávneného. S predmetnou obnovou spolužitia spojenou s obnovou osobnej starostlivosti o maloletého sa spája neúčinnosť pôvodného rozhodnutia v časti úpravy, ktoré sa tak stalo v časti výživného neúčinným, pričom v tejto súvislosti sudca poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax, konkrétne, rozsudok Nejvyššího soudu ČR zo 14.12.1979, 1 Cz 134/79: v ktorom súd zastal ten právny názor, že rozhodnutie súdu o výchove a výžive maloletého dieťaťa sa stane neúčinným v dôsledku obnovenia spolužitia rodičov maloletého a to v prípade obnovenia všetkých funkcií tohto spolužitia. Zároveň má súd za to, že ani dodatočne predložené dôkazy ako Výpisy z účtu matky za január a december 2015 s vyznačením platieb výživného ako aj výpisy z účtu matky za január až december 2016 s vyznačením platieb výživného povinným nie sú objektívne spôsobilé zmeniť záver súdu o neúčinnosti predloženého exekučného titulu.

19. Pokiaľ maloletý oprávnený v sťažnosti namietal tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov z pohľadu posúdenia rozhodujúcej argumentácie strán v konaní, exekučný súd súhlasí s tým, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, resp. sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a HiroBalani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010). Vzhľadom na uvedené má súd za to, že rozhodnutie vyššej súdnej úradníčky, ktorá v rozsahu vyše 2 strán A4 (body 6 až 12 odôvodnenia) riadne a dostatočne odôvodnila, prečo argumentácia právneho zástupcu maloletého oprávneného uvedená vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie (a rovnako aj v prejednávanej sťažnosti) nie je dôvodná. Z vyššie uvedených dôvodov potom námietku oprávneného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia považuje exekučný súd za nedôvodnú.

20. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť maloletého oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.